

Diversi Tractatvs

Coloniae Agrippinae, 1629

Dispvatio I. An in Ecclesia Christi sit aliqua potestas, aut fuerit coercendi
vel imperandi dæmonibus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61359)

R. P. F. RAPHAELIS
DE LA TORRE ORD.

Prædicat. SS. Theol. Doct.

TRACTATUS

DE POTESTATE ECCLESIAE COERCENDI DÆ-
mones circa obsessos & maleficiatos, vnà cum Praxi Exorcistica;
vbi variæ vtilis & iucundæ circa hanc materiam quæstiones
doctissimè resoluuntur.

P R O O E M I V M.

*Tractatum hunc diuidemus in duo membra.
Primum Versabitur in explicando multa scitu di-
gna de potestate Ecclesie Christi ad Dæmones coer-
cendos. Secundum Tradet praxin Adiurandi licitè
Dæmones, quibusdam præmissis Disputationibus.*

DISPUTATIO I.

*An in Ecclesia Christi sit aliqua potestas, aut
fuerit coercendi vel imperandi dæ-
monibus?*

Assertio I.
ASERTIO I. In lege
noua fuit apud homi-
nes potestas coercendi
dæmones, eosq; impe-
rando, ac præcipiendo,
adiurandi, idque certum est secun-

dum fidem. Probatur primò ex Luc.
10. vbi dicentibus Apostolis suo ma-
gistro: Domine etiam dæmonia subiiciuntur
nobis: nimirum propter potestatem à
Christo collatam Matthæi 10. sub-
didit Christus quasi renouans, &
confirmans potestatem concessam: *Matt. 10.*
*Ecce dedi vobis potestatem calcandi super
serpentes, & scorpiones, & super omnem vir-
tutem inimicæ, & nihil vobis nocebit. Per
serpentes*

- serpentes, & scorpiones demones intelligit: ita communiter sacri exponentes, & Athanasius homil. in Psal. 28. & in eundem sensum adducit illud ex Psal. 90. *Super aspidem & basiliscum ambulabis, & concutabis leonem, & draconem.* Per virtutem autem inimici exercitum demoniorum, & eorum satellites intelligunt, vel ut ait Euthymius multiplices demonis tentationes, Caietanus, & alij feras venenosas, quatenus ijs medijs demonia nobis nocet. Quidquid autem sit de his expositionibus in hoc omnes conveniunt, ut in eo loco data sit Apostolis potestas ad cohibendos demones, ne nobis noceant: & idem colligitur ex c. vlt. Marc. *In nomine meo demonia eijcient, &c.* Hoc idem secundo abundantius prob. ex multis miraculis, quae patrauerunt Apostoli circa ejectionem demonum. Act. 9. legimus à S. Paulo eiectionem esse spiritum Pythonem ex puella, & Act. 15. actu sudarij Apostoli expulsa sunt demonia: & Luc. 10. omnes discipuli gaudio perfusi dicebant: *Domine etiam in nomine tuo nobis subiiciuntur demonia.*
- 2 Sed dubitabit quispiam: nam in locis citatis videtur solis Apostolis hanc potestatem fuisse concessam, non verò alijs, qui post eorum tempora usque ad nostra successerunt. Quam objectionem ut dissoluam fit.
- 1 II. assertio. A temporibus Apostolorum usque ad nostra, & futura huiusmodi potestas in Ecclesia permanet, & permanebit. Assertio est D. Aug. lib. 22. *de civitate Dei, cap. 8. & serm. 7. de Sanctis. Secundo prob. ex locis citatis pro precedenti assertione, in quibus collocata est hæc potestas Apostolis: ergo non cum illis interitura: nam ut videre licet in materia de clauibus, potestas collata Apostolis ad gubernationem, & consistetiam Ecclesiae spectans, alijs etiam post eorum tempora futuris concessa, & derivanda fuisse credendum est: alijs neque claves in Ecclesia modò esse, neque potestatem remittendi peccata impie assereres, quia soli Petro aut Apostolis expresse collatae sunt. Videndus est D. Aug. Psal. 108. & lib. 1. de doctrina. D. August. Christ. c. 18. & tractat. 50. in Ioan. 3. nam Marc. vlt. dicitur: *Signa eos qui crediderint, hæc sequuntur, in nomine meo demonia eijcient: ergo non solum Apostolis, sed etiam alijs quotquot crediderint præfata potestas collata est. Tertio probatur ex Patribus: Tertul. ad Scapulam c. 2. Non tantum respuimus (inquit) verum etiam reuincimus, & quotidie traducimus, & de hominibus expellimus demones, sicut plurimum notum est. Et Cyprian. ad Demetriadem sic ait: O si audire velles, quando à nobis adiurantur, & torquentur spiritualibus flagris, & verborum tormentis, de corporibus eijciuntur, quando euulantes & gementes voce humana, & potestate diuina flagella, & verbera sentientes, & venturum iudicem consententur: veni & cognosce vera esse qua dicimus. Lactant. lib. 4. cap. 27. ita habet: Sicut Christus cum inter homines ageret vniuersos demones sibi subiugabat, ita nunc sectatores eius in nomine magistri sui, & signo passionis eius, eos ab hominibus excludunt. Videndus**

Minutius. Beda. August. Prudent.
 denus etiam cap. 16. Minutius in Octa-
 uio, & Beda, cap. 8. Luca, D. August. libr.
 10. de ciuitate Dei, cap. 22. & alij in-
 numeri, & Prudentius de hac re
 cecinit in Apotheosi contra Iu-
 dzos:

Torquetur Apollo
 Nomine percussus Christi, nec fulmina ver-
 bi
 Ferre potest.
 Intonat antistes Domini: Fuge callide ser-
 pens
 Exue te membra, & spiras solue laten-
 tes.
 Has inter voces medius Cyllenius ardens
 Euulat, & notos suspirat Iupiter ignes.

Vltimò probatur, eo quod saepe vi-
 demus in Ecclesia demones adiura-
 tos à corporibus recedere, quod ne-
 gare stultum esset, & experientia re-
 pugnant.

III. Assertio. Hec potestas cogendi de-
 mones per adiurationem non est vni-
 uersalis ad omnia quęcunq; impera-
 ta faciendū, sed tantum ne nobis no-
 ceant spiritualiter, aut corporaliter.
 Explicatur assertio: demones possunt
 præstare multa bona, v. g. sanitatem,
 diuitias, obsequia: hæc & similia non
 est licitum à demonibus exigere, etiã
 imperado propter reuerentiã diuini
 nominis: possunt itidem multa mala
 inferre, putã vexare corpora, vastare
 segetes, & huiusmodi, hæc mala ne
 inferant possunt fideles adiurando
 cogere potestate à Christo tradita.

Probatur vtraq; pars: nam hæc potestas
 nõ inest hominibus à natura, sed mu-
 nere gratiæ à Christo collata, vt infe-
 rius latius probabitur: ergo non est ex-
 tendenda ad ea, quę verba Christi
 promittentis non se extendunt: cer-
 tum est autem ex testimonijs citatis
 Christum promississe suis Apostolis
 huiusmodi potestatem iimitatè in
 ordine ad propulsanda mala, quę
 dæmon ingerere solet: ergo ad id tã-
 tum extendenda est.

D V B I V M, An sit in Ecclesia potestas
 immittendi demones in hominum cor-
 pora?

Supereft tamẽ dubitatio ancilla præ-
 cedenti affixa, an sit in Ecclesia potestas
 cogendi demones ad corpora hominum in-
 grediendum, vt eos vexent corporaliter.
 Et pro affirmatiua parte statim se of-
 fere id quod D. Paulus narratur fe-
 cisse. I. ad Cor. 5. tradens Corinthium
 incestuosum Sathane in interitũ carnis, vt
 spiritus saluus fieret: quem locum expli-
 cans D. Thom. ait posse intelligi, quod sicut Dominus Matth. 10. dedit D. Thom.
 Apostolis potestatem spirituum im-
 mundorum, vt eijcerent eos & per
 eandem potestatem poterant impe-
 rare spiritibus immundis, vt vexa-
 rent corporaliter, quos hac pœna
 iudicabant dignos. Ita mandauit
 Apostolus Corinthijs in eius autori-
 tate tradere prædictum fornicari-
 um Sathanæ corporaliter vex-
 andum. Expendendum est in
 præfato testimonio verbum illud
 (ego indicauit) quod potestatem &
 eam

eā iudiciariū significat quā in Ecclesia esse debere verosimile est. *Confirmatur*: nam potestas eijciendi spiritus immundos extitit in Apostolis, & ad posteros fideles deriuata est, vt supra vidimus: sed potestas tradēdi criminosos à Sathana vexādos, eadem est cum illa priori: ergo etiam extitit, & modò est in Ecclesia, sicut illa potestas prior. Eidem Sathanæ tradidit Paulus Hymenæum, & Alexandrū ob eorum blasphemias 1. ad Timoth. 1.

Ad Tim. 1.

Luce 9.

Luce 10.

Secundò, Luc. 9. dicitur Christum dedisse Apostolis virtutem, & potestatem super omnia dæmonia: & c. 10. *Dedisti* (inquit Christus) *vobis potestatem super omnem virtutem inimici*. Ecce absolutum plenum quæ ius concessit Apostolis in dæmonia, quod & posteris videtur reddidisse, sicut & expellēdi ea ab hominum corporibus. Vnde enim colligis potestatem his in locis cōcessam eijciendi dæmonia ad posteros extendi, non verò potestatem immittēdi ea hominibus? *Cōfirmatur*: quia interdum quādo dæmonia mediante adiuratione coguntur à corporibus aliquorum recedere, petunt ab adiuratoribus, vt eis alios homines arripere liceat, quemadmodum petijt dæmon quidam, quem ex Artemia Diocletiani Imperatoris filia eiecit S. Cyriacus, vt habetur apud Surium tom. 4. Igitur dæmones ipsi agnoscunt penes adiuratores hanc inesse potestatem, immittendi scilicet dæmonia in hominum corpora.

Surius.

In oppositum est, huius potestatis nō extare modò in Ecclesia vsū, quæ

certè semel aut iterum executioni mandaretur si esset.

Decisio huius rei valde dubia est, ex isto tamen esse dicendum Apostolos prædictam habuisse potestatem, sed ad posteros neutiquā esse deriuatam. *Prima pars* huius asserti cōceditur argumētis pro parte affirmatiua. *Secundam* verò damus argumēto in oppositum: & quia licet Apostolorū tempore, quādo nō tot suppetebant media ad puniendum crimina enormia Apostolis fuerit concessa præfata potestas, nūc tamen postquam Ecclesia aucta est tēporalibus viribus, habetque multiplices vias puniendi ac coercendi rebelles, non est cur dicamus talem esse necessariam potestatem.

Ad primū pro parte affirmatiua quatenus contra hanc secundā assertio- nis partem militat, resp. illud testimonium D. Pauli communiter explicari de excommunicatione, cui traditus est Tertullianus, ille incestuosus Corinthius: ita Tertullianus lib. de pudicitia cap. 13 & 20. Hieronimus Psal. 118. Hieron. in Ezechielem capit. 17. Ambrosius, lib. de Pœnit. August. cap. 14. Aug. lib. de fide & operibus, capit. 26. D. Tho. in hoc testimonio, & 1. ad Timoth. 1. vbi ait: *Tempore primitiue Ecclesie, quādo excommunicabantur fideles, simul & vexabantur corporaliter à demone.*

Sed admissa expositione in argumento allata, quam etiam approbat D. Tho. & alij. Respondetur, solis Apostolis talem fuisse concessam potestatem, non verò eorum successoribus: tum, quia tempore Apostolorum vt fides, quam prædicabant, ho-

mora-

noraretur, ac susciperetur, decuit, vt signis & portentis confirmaretur, & grauissimis supplicijs Apostoli primi fidei prædicatores in enormiter peccantes animaduertent, vt patet ex occisione Ananiæ, & Saphiræ *Actuum. 5.* *August.* 5. *August.* 17. *Admantum cap.* 17. occidisse solo verbo. Grauissimam autem fuisse pœnam tradere quempiam Sathanæ vexandum corporaliter, quis dubitet? quam infligit D. Paulus Corinthio incestuoso, ac Alexandro, & Hymenæo. At verò iam fide propagata, & ferè à toto orbe recepta, vsu huiuscemodi potestatis Ecclesia non indiget: quia atrox esset supplicium sine necessitate, tum quia Ecclesia, Apostolorum tempore erat potestate temporali destituta ad punienda enormia crimina: & idè decuit in Apostolis, vt timerentur, esse prædictam potestatem: secus in Ecclesia nostris temporibus, quando etiam temporali gladio ferire, ac coercere criminosos potens est.

8 *Ad secundum responderetur.* neminem interpretum sacrae Scripturae (quem ego viderim) explicasse præfata loca de plenaria potestate super dæmonia, sed tantum ad cogendum ea, ne nobis noceant spiritualiter, aut corporaliter, quod & verba concessionis sonant, si benè expendantur. Ad confirmationem responderetur, dæmones eam licentiam petere, quando affliguntur, & iubentur exire, & non alijs nocere; non quia po-

testas sit apud adiuratores dæmones immittendi intra hominum corpora, vt eos vexent corporaliter, sed quia iubentur neminem alium introire, quam iussionem ægrè ferunt.

DISPUTATIO II.

Quæ nam sit hæc potestas, quamque diuturna?

Valde obscurum est quid sit: nã Arist. 2. ethic. cap. 5. dicit: *Tria sunt in anima: potentia, passio, & habitus.* Sed potestas hæc coercendi dæmones, aut abigendi ne noceant hominibus, non est potentia: quia sic conueniret omnibus, quibus potentia animæ sunt communes: neque etiam est passio: quia nulla ex his, quæ numerantur à D. Thom. in materia de passionibus: neque etiam est habitus: quia habitibus vtimur cum volumus, vt testatur Commentator 3. *de anima:* at non vtuntur etiam exorcistæ hac potestate coercendi dæmones, quoties libuerit, nam vt infra videbimus, sæpe intentant abigere dæmones, & eorum castus, & irritus redditur conatus: ergo non est habitus. *Dicit quis:* est quædam potentia instrumentalis, concessa à Deo Apostolis, & alijs discipulis ad abigendos dæmones per Dei nominis aut Christi inuocationem, vt patet *Luca 10.* & *Matth. 10.* & alibi sæpe. Hæc autem potestas pertinet ad secundam speciem qualitatis in coordinatione supernaturali, sicut potestas absoluendi à peccatis concessa Sacerdotibus.